

молоддю закони, норми і правила, які формуються всередині соціальних мереж і, які досить часто не співпадають із загальноприйнятими правилами і нормами в реальному житті; молодь засвоює у віртуальному світі нові норми й правила, не завжди позитивні і переносяться в реальний світ, руйнуючи загальноприйняті положення реального світу.

Соціальні мережі є невід'ємною частиною життя молоді, в яких вони проводять свій вільний час. Відомо, що дозвілля, має величезний вплив на формування і розвиток особистості, на становлення її характеру, цінностей та принципів. Тому освоєння соціальних мереж має містити в собі ідею організації вільного часу, створення Інтернет-сайтів, які задовольнятимуть потреби молоді і в той же час сприятимуть їхньому особистісному розвитку та соціалізації.

Список використаних джерел

1. Симхович В. Проблемы социализации молодежи в сетевом обществе. *Spoleczenstwo sieci. Tom I. Gospodarka sieciowa w Europie srodkowej i wschodniej. Pod red. Slawomira Partyckiego*. Lublin: Wydawnictwo KUL, 2011. С. 201-205.
2. Данилов С. А. Риски и потенциал интернет-социализации молодежи. *Известия Саратов. ун-та. Серия: Философия. Психология. Педагогика*. Саратов: Саратов. гос. ун-т, 2012. Т.12. С. 42-46.
3. Зависимость от социальных сетей. URL: <https://ru.wikipedia.org/wiki/>
4. URL: znpdduuu_2014_15_281_34.pdf
5. URL: <https://vipsoft.blob.core.windows.net/contest/041cf057f5dfb5204385e35b82eed715.pdf>

Кривокурс Д. Л., здобувачка вищої освіти 1 курсу, група АЮ-201

Науковий керівник – **Децюк Т. М.**, к.пед.н, доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

МЕТОДИ ФОРМУВАННЯ АКАДЕМІЧНОЇ КУЛЬТУРИ У ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

На сучасному етапі розвитку українського суспільства відбувається процес реформування системи освіти, а зокрема вищої. Це частково пов'язано з появою нового покоління абітурієнтів, діджиталізацією, розвитком науки і техніки та іншими глобальними світовими процесами. Ці зміни охоплюють всіх основних учасників академічного середовища: абітурієнтів, студентів, аспірантів і молодих вчених, професорсько-викладацький склад, адміністрацію закладу вищої освіти, представників органів управління і контролю освіти, замовників наукової продукції, видавців наукової літератури та періодики, лідерів громадських і професійних організацій та асоціацій, пов'язаних з вищою освітою. В умовах сучасної модернізації освіти, особливо вищих навчальних закладів, все більшого значення набуває процес формування академічної культури у здобувачів вищої освіти. Адже наявність академічної культури сприяє розвитку загальнолюдських цінностей, норм моралі та професійної етики у здобувачів вищої освіти, сприяє здійсненню ними творчої діяльності, а також формуванню відповідальності. Тому, на нашу думку, постає необхідність пошуку нових методів формування академічної культури у здобувачів вищої освіти.

Як зазначає О. Семенов, поняття «академічна культура» різні науковці трактують по різному. Його розуміють як: культуру університету; інтелектуально-етичну систему

цінностей, мотивацій, переконань та сприйнятів, які визначають професійну діяльність в освіті та науці; систему цінностей, традицій, норм, правил, зразків поведінки проведення наукового дослідження, способів діяльності, принципів спілкування, що ґрунтується на педагогічно адаптованому досвіді наукової пізнавальної діяльності; культуру високої духовності і моралі, культуру особливої поведінки і спілкування людей, які професійно покликані забезпечувати трансляцію культурних цінностей; культуру високої якості праці і відповідальності за її результати, культуру толерантності і педагогічного оптимізму [3, с. 10]. Таким чином, академічна культура є відображенням ставлення, цінностей та поведінки особистостей до професійної діяльності в закладі вищої освіти, а також до навчання в такому закладі.

Серед цінностей академічної культури виділяють: чесність, довіру, повагу, відповідальність. Основна їх частина викладена в «Бухарестській декларації про моральні цінності та європейські принципи вищої освіти», а також у стратегії розвитку Національної академії освітніх наук України на 2016 рік - 2022 рік.

Варто звернути увагу, що у «Бухарестській декларації про моральні цінності та європейські принципи вищої освіти» (освіта в Європі) окреслюється цінність академічної культури, зокрема такі її складові як: академічна свобода, етика та соціальна відповідальність дослідників; прагнення до наукової та соціальної співпраці у глобальному масштабі; наука, етика досліджень; взаємодія дослідницьких тем; самовідданість до результатів [1].

Важливим кроком для нашої країни стала розробка Проекту сприяння академічної доброчесності в Україні – SAIUP за підтримки Посольства США, який отримав свій відбиток у Методичних рекомендаціях для закладів вищої освіти з підтримки принципів академічної доброчесності. Вони включають такі методи як: належне пояснення студентам способів дотримання академічної культури, сприяння дотримання за допомогою викладацького складу закладу вищої освіти, формування санкцій щодо порушення даного явища та проведення моніторингу анти плагіату робіт студентів [4].

Формування академічної культури у здобувачів вищої освіти дуже важливо та потрібно в сучасних університетах. Проаналізувавши різні наукові підходи до даного процесу, ми пропонуємо такі методи формування академічної культури в сучасних умовах:

- пропагування цінності академічної культури і доброчесності шляхом ознайомлення здобувачів вищої освіти з Кодексом честі університету, в якому зазначаються всі основні правила, принципи та норми академічної доброчесності;

- збільшення вибіркових дисциплін у навчальних програмах. Вільний вибір дисциплін сприяє підвищенню вмотивованості здобувачів вищої освіти до навчання, підвищує відчуття відповідальності за здобуття знань, а також сприяє підвищенню якості викладання, формує рейтингову оцінку діяльності науково-педагогічних працівників. Тобто це значний стимул для вдосконалення всього останнього процесу [2, с. 7];

- сприяння розкриттю творчого потенціалу здобувачів вищої освіти в процесі підготовки семінарських занять та інших форм самостійної роботи, підбір креативних творчих завдань;

- використання елементів неформальної освіти під час аудиторного навчання. Це сприятиме підвищенню зацікавленості до предмету та мотивації до самостійного здобуття знань.

Отже, у ході аналізу наукової літератури, ми дійшли висновку, що академічна культура – це результат активної праці всіх учасників навчального процесу. Ефективність цієї праці залежить від якісно підібраних методів формування академічної культури, які

необхідно постійно шукати і підбирати відповідно до особливостей конкретного покоління здобувачів вищої освіти.

Список використаних джерел

1. Академічна чесність як основа сталого розвитку університету / Міжнарод. благод. Фонд «Міжнарод. фонд. дослідж. освіт. Політики»; [за заг. ред. Т.В. Фінікова, А.Є. Артюхова]. К.: Таксон, 2016. 234 с.
2. Добко Т. Академічна культура, як необхідна передумова ефективного управління сучасним університетом в умовах автономії. *Університетська автономія*. К.: Дух і Літера, 2008. С. 93 – 102
3. Семенов О. Академічна культура – основа дослідницького навчання в університеті. *Академічна культура дослідника в освітньому просторі: збірник матеріалів Першої усеукраїнської науково-практичної конференції (м. Суми, 18 травня 2017 року)*; [за ред. О.М. Семенов, О.В. Семеніхіної]. Суми: Видавництво СумДПУ ім. А.С. Макаренка, 2017. С. 9 –13
4. Рекомендації щодо забезпечення принципів академічної доброчесності [Електронний ресурс] / укладачі: підкомісія 303 «Академічна доброчесність». 2016 р. 24 с. Режим доступу: <https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/akdo/nodo/n3.pdf>

Кухоть Б., здобувачка вищої освіти 1 курсу, СП-201
Науковий керівник – **Захаріна М.І.**, к.філос.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ПРОБЛЕМИ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В УКРАЇНІ

Проблема гендерної рівності в Україні є над актуальною на сьогоднішній день. За даними опитування ГО Ліга захисту жінок «Гармонія рівних», рівень сексизму й мізогінії в Україні становить 7,1 бал за 10-ти бальною шкалою. Також, можна згадати який опір зустріло введення у мову фемінітивів і як негативно сприймаються суспільством Жіночі марші. В Україні ще й досі мають широке поширення стереотипи про «жіночу» і «чоловічу» роботу, хлопець з нафарбованими нігтями може легко стати жертвою насильства зі сторони інших молодиків, а жінкам все так само тяжко пробити «скляну стелю» на роботі.

На жаль, в Україні питання гендерної рівності почали досліджувати не так давно. Однак у 2018 році Національним Демократичним Інститутом в Україні на замовлення Офісу віце-прем'єр-міністра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України, було проведено «Національне опитування з питань рівності між чоловіками та жінками в Україні». Також у 2017 році U-Report спільно з Фондом народонаселення ООН проводили опитування українців про гендерну рівність [1].

Гендерна рівність – це рівність у правах для жінок і чоловіків у суспільстві, однакова реалізація прав людини, рівні права на участь у політичному, культурному, соціальному, економічному на національному розвитку, отримання однакової заробітної плати. Однією з головних проблем нерівності є домашнє насильство. За даними МВС України за 2017 рік до поліції надійшло понад 110 тисяч заяв від жертв кривдників. Також за інформацією МВС щороку близько 600 українок гинуть від цієї проблеми.

Попри великі масштаби даної ситуації, вона переважно залишається «в тіні», адже суспільство поширює стереотип, що жертва сама винна. Також іншими, та не менш